

Възпоменание.

Току що се яви зората
 Въ единъ прѣкрасенъ майски день,
 Излѣзохъ азъ изъ одаята
 Душевно много наскърбенъ. —

Но гдѣ и къмъ кого да тръгна?
 Кой може да ме утѣши?
 Къмъ кой мждрецъ да се обърна
 С' съвѣтъ той да ми се яви?

И тѣй стояхъ съсъ нетърпене,
 И много, много азъ мълчахъ,
 Но по сърдечно си влѣчене
 Къмъ Трапезица азъ тръгнахъ.

Навредъ тамъ тихий вѣтъръ вѣе,
 Рѣката Янтра тамъ шуми;
 А славейчето сладко пѣе
 И пѣтниците весели.

Менъ само не развеселява
 Тази природна веселба,
 Но само само ми възпоменава
 За прадѣднитѣ врѣмена!

И дума: „Слушай, юноше, съ внимание,
 Къмъ тебе вика таенъ гласъ,
 На, гледай, — съ възпоменане,
 Живѣе всичко до тозъ часъ.